

En Riyakar Yalnızlığımızdır Aşk

– S. Yetgin · 24 Aralık 2013

En Riyakâr Yalnızlığımızdır Aşk

Yönsüz fırtınaların delirmiş rotalarında
Masallardaki mutluluk sonlarına acı sinmiş
Utangaç öykülerin tozlu yollar ayrımında
Göğsüm kendini delmiş, özlem bendini aşmış
Sahipsiz bir sevdanın isimsiz düş sahilindeyim

Kendi ruhumuzdaki bedelsiz sarhoşluğun ıslak kaldırımlarında yürürken, bütün renklerin kadehine gözyaşı damlar. Sesimizi ve gülüşümüzü yüreğimizden sakladıkça ve anlarımızı pişmanlıklarla akladıkça çıkarız özlemin tepelerine, haykırırız `aşk` diye. Sınırları hüznle çizilen güneşli yolculuklar ve yaşadıkça aralık bırakılan kapılar kapanmadan, göğsümdeki ağır sırtımı yere getirmeden soyun da uzaniver imgelerime.

Düşün ki, her aşkın dalında dünler asıldır ve her yaşanmışlık aslında bir hüznün salıdır. Biz, kendi yanıtlarımıza geç kalan, kendi dalgalarıyla kıyılarını arayan çürük gemiler misali ve sabırsız mevsim geçişleriyle ruhumuzun acılarını gönül kayalarımıza vururuz. Acıdır hep kıvancımız, aşktır en onulmaz tasamız ve her sabah göğsümüzü ısıtan güneşle karmaşık yollara umutlu düşünüşlerle dalarız.

Ay düşlerine vurgundur gökyüzü, yıldızlar bunun için gecenin faili meçhul kaçaklarıdır ve kayarlar ansızın kendi dallarından, düşerler dalgaların oynadığı denizlere. Kaktüs ağrılarımızın yakamozları gizleyen derinliklerinde bir kadın ağlar, yakasındaki mutluluk düğmelerini yüreğindeki aşk dövmelelerine iliştiyerek. Alnımızdaki kımıltılı sözcüklerin efendisi olmayı hak ettikçe ve kendi iç dünyamızın çölllerinde vahalar aradıkça hiç bitmez gönlümüzün kendini gizleyen, derbendini özleyen geceleri.

Şimdi, giden gelmez dağlarındaki avcı ateşlerinin çevresinde ısıtıyorum ellerimi. Ardına bakmadan yitip gitmiş günlerin terkisinden gözlerini indirip, nefesinin dağ yellerini yüzüme sürüyorum, alevli bir öpüşçe. Maviye çalıyor seher, rüyaları örtünüp sana uyumak, senin tanrısal koynunda düşlere dalmak istiyorum. Gecenin kırıltılarıyla üşüyor içim ve ben sağırlaşmış bir dünyanın ötesinde seni, bir tek seni düşünerek karanlığı parçalamak istiyorum.

Yenilenmiş sözcüklerin eski medeniyetlerinde nicelerini öğütür doruklarını terk eden yıpranmış düşler. Ayaklarımızın altındaki pembe bulutların yeşile sevdalı savruluşlarıyla, kendi masalımızın hiç unutulmamış replikleriyle, hep aralık bırakılan kapıların miadı tükenmiş iç gıcırıltılarıyla sararır yaşam yaprakları. Bir sevda ağlar asırların uzak saraylarında, riyakâr yalnızlığımızın sofralarında şölenler kurar, mavi etekli yaşamın kıraçlarında varsıl hüznünlere sarılarak ağlar.

Seni özledikçe bir türkü tuttururum tuzlu dudaklarımla. Zaman tükenir, şişede şarap yıllanır ve kar düşer saçlarıma, ardından ömrüme nedensiz yalnızlıklar çöreklenir. Tükendikçe zaman, gün kısalır ve kavuşmaların limanlarında fenerler içlenir. Sen olursun ellerimi tutan, ellerim şenliklere yaslanır, göğsümdeki içli çırılar yanar, harelenir, islenir. Sen olursun yüreğime kurulan, sensizlik dağlarında kavuşmalar bir yol gibi şehirlerime yönelir.

Ey yar, anlat mecalizliklerini, anlat yüreğinin dirençsizliklerini. Nefesinin uzak ormanlarına çağır beni, titret yemyeşil bakışlarıyla bedenimi. Dilersen sorgula dünlerimi, yok et sensiz tükenmeye yüz tutmuş umut harelerimi, boşalt denizlerimin gürüldeyerek akmalara hasret sularını, kopar ellerimden şu yıllardır paslanan sevda kelepçelerini. Ben seninle alev alev yanan bir kürenin tam ortasında yaşam türküleri sürdürdüm dudaklarıma, gemilerim çürük olsa da er geç geleceğim beni beklediğin şehrin asırlık limanlarına.

Yaramda kalacaksa ellerinin tesiri
Bırak vuslatım sokulsun koynuna
Kendini tüketen ışıklar gibi oynaş
Savruk, hırçın alevce tenime yaklaş
Dünlerin harmanına yatırayım seni
Yoklayayım titrek ellerimle bedenini.

Haydi, yıldızlara avuç aç, soyalım geceyi
Yatır soframa ansızın acıkmış dizelerini
Nefesinin dalgalarıyla uyandır seherimi
Hem ruhumu doyur, hem de tüm neslimi
Özleminin ıslaklığıyla yeniden dirilt beni.

Selahattin Yetgin